

Byggefagenes Landssammenslutning
 Specialarbejderforbundet i Danmark
 Husligt Arbejder Forbund
 København, den 5. december 1989

Til Folketingets Socialudvalg

Vedrørende L 29, L 30 om sygedagpenge og bruttorevalideringsydelse

Indførelsen af en bruttorevalideringsydelse er et fremskridt, som har vor fulde tilslutning.

Det må sikres, at hvis kommunen ikke via aktive foranstaltninger er i stand til at indlede revalidering eller udbetale forskud på førtidspension inden de 52 uger, fortsætter sygedagpengene, indtil den erhvervsmæssige tilstand er afklaret, for at undgå perioder på lav bistandshjælp eller ingen indtægt.

Den store fejl ved de to såkaldte sammenkædede forslag om begrænsning af sygedagpengere retten og indførelse af bruttorevalideringsydelse er, at sammenkædningen ikke er en ret for den enkelte syge, men er overladt til et kommunalt skøn. Der bør være *samtidighed* i ophøret af dagpenge og påbegyndelsen af retten til bruttorevalideringsydelse.

Sådan er de to såkaldte sammenkædede forslag desværre ikke formuleret. Der er hverken en *forpligtelse* eller en *tilskyndelse* til kommunerne til at iværksætte revalidering for alle, hvis dagpengeret ophører. Ingen af lovforslagene indeholder denne forpligtelse. Man kan således frygte, at mange vil være henvist til bistandshjælp, og kun dér, hvor der aftales en egentlig revalideringsplan, skal der ydes bruttorevalideringsydelse på dagpenge niveau. Det fremgår således af sygedagpengeforslaget, at disse kun kan forlænges, hvis det er »overvejende sandsynligt, at revalidering iværksættes«, og forslaget om bruttorevalideringsydelse forpligter ikke det offentlige til at afklare og tilbyde revalidering til alle, der falder for den nye varighedsbegrænsning i sygedagpengeloven.

Tilskyndelsen mangler, ved at der ikke samtidig foreslås statsrefusion til kvalificeret revalideringspersonale i kommuner og amter, samt at der ikke gives en større statsrefusion på den aktive bruttorevalideringsydelse end til den passive pension som f.eks. foreslået af Københavns Kommunes magistrat.

Den sikre vej til at reducere det store antal utrolig dyre førtidspensioneringer er, at kommunerne forpligtes og tilskyndes til iværksættelse af revalidering for alle (minus de få, som det er klart skal have førtidspension).

Vi ser ellers en sliske for de syge på B-holdet med forløbet: Sygedagpenge i ét år, så bistandshjælp og førtidspension som udgang for de heldige!

Siden revalideringscentrenes nedlæggelse i 1976 er myndighedernes og det sociale og sundhedsmæssige personales viden om revalidering udvandet. Samtidig har der hersket den misforståelse, at revalidering ikke kan gennemføres i arbejdsløshedstider. Det er imidlertid netop i disse tider, der er brug for revalidering, da de med skavanker og handicap ellers fastlåses i arbejdsløhedskøen med førtidspension som udgang.

Moderne revalideringspersonale skal kende til helhedsorienteret revalideringsarbejde, som både omfatter den svære tid som syg, revalideringsplanlægning, opfølgning og tilbageføring til arbejdsmarkedet.

Vi vil i den forbindelse foreslå, at der i sygedagpengelovens § 23 indføres en bestemmelse om, at der ved 3-måneders opfølgningen også tages kontakt til den syges arbejdsplads, dvs. arbejdsgiver, tillidsrepræsentant eller fagforening – hvis den syge giver tilladelse – for på et tidligere tidspunkt at gøre dem medansvarlige